

Boszorkány

Sunyin osont a pletyka szájról szájra a városában, hogy füves vénlány lett belőle. Kisváros volt, így nem csoda, hogy híre ment. Alig történt ott valami érdekes, persze, hogy a fura emberekről beszéltek. Sosem erősítette meg, hogy igazuk lenne, de nem is cáfolta. Csak nevetett az embereken, hogy azok mindent elhisznek. Nem érdekelték a szóbeszéddek, megvolt a maga kis világa, amiben szívesen éldegélt. Nem ment férjhez, de nem is vetette meg a férfiak társaságát. Fia-talkorában, úgy is mondhatnánk, hogyha férfi lett volna, ő lett volna a környék legnagyobb szoknyapecére. Gyerekre sem vágyott igazán, hiszen belül még ő is gyereknek érezte magát. Tizenévesnek egy vén testbe zárva.

Szeretett kint, a ház előtt üldögélni, ölében a fekete macskájával. Figyelte az arra járókat és a sok külföldi rendszámotláb autót. Csak felvágtnak, gondolta magában. Nem lehet mindenkinek akkora szerencséje, hogy luxusautót vegyen, de ki volt ő, hogy ezt megmondja? Csak egy öregasszony, aki a többiek szemében nem vitte semmire. Gyakran elkapta a felé vetett ítélkező pillantásokat, és az anyukák is óva intették gyerekeiket a közelében. Semmit sem érne a szava itt, ebben biztos volt. Azonban mindezek ellenére is élvezte az életet. Általában azzal szórakozott, hogy az embereknek kitalált egy saját kis életet, ami nem olyan egyhangú, mit amilyen most valójában lehetett. Voltak közöttük, akik szárnyat növesztettek és meghódították az eget, sellők, akik ismerték a tengerek titkait, tündérek, a varázslat mesterei, egyszerű emberek, akik beutazták a világot. Egyszerűen imádta a kitalált történeteket. A regények szerelmese volt, főként Hemingway regényeiei. Imádta, ahogy kibontakozott előtte a sokféle rejtett réteg, és csodálta is érte, mert ő képtelen lett volna ilyen össze-

tett történetek megalkotására. Egyszerű ember volt, egyszerű étellel. Mégis megbélyegezték a férjtelensége miatt. Tudta, hogy ma már ez nem számítana, de ötven évvel ezelőtt ez volt a legfontosabb: férjet találni, gyerekeket szülni, öregkorban unokákat nevelni. Neki pedig ehhez nem volt kedve, túl sok bonyodalommal járt volna.

Nyár vége felé járt már, amikor egyik délután ismét kiült a padra. Még meleg volt, de a levegő már hideg telet ígért. Langyos szellő cirógatta az asszony arcát, ahogy simogatta az ölében fekvő macska füle tövét. Nagy levegőt vett, tüdejét megtöltötte a késő nyár bohém illatával. Tökéletes idő volt, kicsalogatta az embert a házból. A szülők is ilyenkor szokták kivinni a gyerekeket az asszony háza melletti játszótérre, ami gyerekkora óta rengeteget változott. A fából készült, nyikorgó hintákat felváltotta valami bonyolultabb műanyag szerkezet, a középben lévő, régi fémcsúszdák helyett, amelyek mindig megégették nyáron a gyerekek bőrét, most műanyagok álltak. A kis homokozó megmaradt, de a sok gaz birtokba vette. Ezeket széles körben padok határolták, habár már hiányoztak belőlük darabok: az idő bekebelezte őket. A padokon kívül egy új kis függőhidat emeltek, de nem használhatták sokan, hiszen semmi kopás nem látszott rajta. A játszótér mellett volt még egy beton focipálya két kapuval, ezt is újabban építették hozzá. Nem volt nagy, de arra éppen elég, hogy helyet adjon a mozogni kívánóknak. A kis tér körül fák sorakoztak, volt közöttük akác, fiatal tölgyek, kis fenyőfák. A fény pedig huncutul cikázott a levelek között, néha pedig megállt táncolni, mintha magához csábíthatná a nézőjét.

Kellemes érzés lengte körül ezt a kis teret, a gyerekeknek kész paradicsom lehetett volna most is, ahogy az asszonynak gyerekkorában. Sajnos, ők inkább telefonokon vagy más elektronikus eszközökön játszottak ahelyett, hogy élvezték volna, ahogy a hintán a hajukba kap a szél. A szüleiktől tanulhatták, akik szintén ezt tették: csüngtek a telefonjaikon, mintha az életük függött volna tőle. Régen a barátkozás bölcsője volt ez a hely, ma azonban kényszernek hatott itt lenni. Csak azért jöttek ki, hogy a gyerek kicsit a szabadban legyen, ne csak a szoba állott levegőjét szívjá egész nap. Az asszony ma már nem látott szép homokvárakat, a szülők sem futottak a gyerekeik után csupán a játék kedvéért. Nem hallotta a felcsendülő gyereknevetést sem. Ez lelombozta. Bezzeg, amikor ő gyerek volt, alig lehetett berángatni sötétedéskor. Neki még büntetés volt, ha szobafogságot kapott.

Sosem szólították meg, habár tudatában voltak a jelenlétének. Ő sem ment oda hozzájuk, csak messziről figyelt. Senki sem maradt sokáig, legfeljebb egy-két órácskát, utána rohantak is haza a dolgukra. Sötétedésig ismét megüresedett az utca, csak elvétve tévedt arra valaki. Amikor azonban a nap a láthatár alá bukott és a hold már az égen ébredezett, gyülekező volt a focipályán. A tér körüli utcai lámpák sárgás fénnel vonták körbe az alakokat. Nem felnőttek voltak a kisgyerekeikkel, nem is öregek, csakis fiatalok a tizenéves fajtából. Őket már nem érdekelte a játszótér annyira sem, mint alkalomadtán a kicsiket. Leültek a pálya közepére, és egy üveget adtak körbe, mint emberek a pletykát, szájról szájra. Időközben többen is megérkeztek, és bővült a kör. Előkerült még pár üveg, melyek lassacskán kiapadtak, a fiatalok hangja meg egyre csak erősödött. Az öregasszonyra ekkor már árnyék vetült, elrejtve őt az üveges tekintetek elől, így nyugodtan nézelődhetett. Szerette volna elítélni őket emiatt, de hát ilyen idősen ő is kíváncsi volt a felnőttek italára. A fiatal lelke szívesen leült volna közéjük, és elmesélte volna a kisváros titkait az ő korából. Az időse teste viszont visszatartotta ettől, és elfogta a vágyakozás. Bárcsak újra fiatal lehetne! Bezárva érezte magát, mikor életet látott maga körül, ami nem akarta befogadni. Napközben nem támadták le az effajta érzések. Az akkori élet inkább csak elkallódás volt az időben, mintsem igazi élet. De amit most látott... Legalább ilyenkor nem nyomkodják azokat a nyamvadt telefonokat, hanem társalognak. Igaz, hogy ennek megvolt a nem túl olcsó és egészséges ára, de ők legalább éltek.

Szép lassan előkerültek a cigaretták is, kis füstfelhő vette őket körül. A szellő édeskés aromát vitt az asszonyhoz, amiből tudhatta, hogy nem sima cigarettáról van szó. Mélyeket lélegzett, és igyekezett felülkerekedni a hirtelen rátörő vágyain. A fiatalok elcsendesedtek. Bágyadt mosoly ült ki az arcukra, a pillantásukat köd borította. Néha feltűnt neki, hogy valami bogyókat is bekaptak. Pontosan tudta, hogy mi volt az, és magában mosolygott a gondatlanságukon. Így üldögéltek egy darabig a pályán, aztán szép lassan elkezdtek hazaszállingózni. Megfordult az asszony fejében, hogy a szüleik tudják-e, mit csinálnak a gyerekeik, de ezeket a gondolatokat el is hessegette. Nem az ő dolga.

Éjszaka három órára járt az idő, mire mindenki hazatért, és az utca teljesen elcsendesedett. Ilyenkor nem nyomta el a kisváros lelkét az emberek zshivaja, kinyújtózhatott, végre levegőhöz jutott. Ő ezért szeretett kint maradni, hogy a várossal együtt éledjen újjá. Ekkor már

nem láthatta senki, ahogy a zsebéből előhúz egy füves cigarettát, a szájához emeli, majd egy olcsó kis öngyújtó lángjával meggyújtja. Ahogy beleszívott, teljes nyugalom árasztotta el. Sokáig benntartotta, majd hosszasan kifújta az édeskés füstöt. A szíve a városéval együtt dobogott, a lelkük eggyé vált. A város elfogadta őt. Nagyokat szívott a spangliba, és minden alkalommal kiélvezte. Ahogy a végére ért, a fejébe szállt a füst. Szívesen élt ebben a torzított világban, de csakis egyedül. Ilyenkor messzi vizekre kalandozott, olyan helyekre, ahol sosem járt, és már nem is fog. Megrekedt itt, ebben a kisvárosban, ahol a spangli nyújtotta élvezetekért élt szíves örömet éjszakai életet.

Elnyomta a csikket, majd visszasüllyesztette a zsebébe. Itt kint nem dobhatta el, hiszen az emberek még rájönnek, hogy igazak a pletykák. Lassan feltápáskodott a kispadról, felvette a tarisznyját a földről, dülöngélt egy kicsit erre-arra, próbálgatta az egyensúlyát. Mikor megbizonyosodott róla, hogy nem fog elesni, lassan elindult a focipálya túlsó végéhez. Komótosan battyogott, hiszen nem sietett sehova. Meg amúgy is fogott rajta az idő vasfoga hetven felett. A lámpák sárgás fénye kísérte a lépteit. Az árnyéka mellette osont, már nem volt egyedül. Megkerülte a focikaput, majd levette a válláról a kis tarisznyát és kinyitotta: még üres volt. Óvatosan lehajolt, és tépedni kezdte a fűvet. Ó, de nem akármilyen fű volt ám ez! Ezt bizony ő ültette ide. A spanglijához kellett, hisz nem volt annyi pénze, hogy megvegye. Mellesleg itt volt a legnagyobb biztonságban. Senki nem gyanakodott arra, hogy gyerekek közelében ilyesmi kinőhet a földből. Nekik meg fogalmuk sem volt arról, hogy mi ez, csak betekerve látták. Azt szívták, ami az orruk előtt volt, mégsem tűnt fel nekik.

Lassan megtelt a tarisznyája. Felegyenesedett, kicsit még próbálgatta a derekát, utána visszaindult a házához. Az árnyéka hűségesebb kiskutyaként követte, mint akinek sejtelve sincs arról, hogy miben mesterkedik a gazdája. Kinyitotta a kaput és belépett rajta, miközben a macskája is besurran a bokájánál. Ez megmosolyogtatta. Ez a macska kivételesen megbízható volt. Nem úgy, mint egy átlagos kóbor, ez hűségesebb volt, mint egy kutya vagy mint az árnyéka, aki időnként egyedül hagyta. Egyenesen a ház mögé ment, ahol egy fa csapóajtó sziluettje törte meg a betonudvart. Erőlködött, hogy felemelje, hiszen nem volt valami könnyű egy akkora ajtó. Fekete lyukba vezető lépcső fogadta. Lelépett pár fokot, így már elérte a villanykapcsolót. Lágy, fehér fény töltötte meg a helyiséget, ahogy lebotorkált a rejtekébe,

a macska ide is követte. Mint más öregasszonynak, neki is takaros, aprócska konyhája volt, de nem pogácsát sütött meg húslevest főzött benne. Kiborította egy kisasztalra a tarisznya tartalmát, és nekilátott a munkának. Mindig pontosan mérte az összetevőket a fazékba a kis villanytűzhelyén. Ha elszámolta volna magát, ki tudja, milyen katasztrófa övezte volna a következményeket. De ő sosem rontotta el. Mögötte volt ez a tengernyi éves tapasztalat. Még az anyjától tanulta az alapokat, amiket később a saját főzeteihez használt. Ezek varázslatos utazást nyújtottak annak, aki belekóstolt. Legyen ez éppen ő maga, vagy a foci pályán üldögélő fiatalok.